

prism

คดีฆาตกรรม ในหอคอยกระจก

硝子の塔の殺人

มิกิโตะ ชิเน็น

เจียน

ทินกาล พาหะนิชย์

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

“เอ็ดการ์ อัลลัน โป, มอริส เลอบล็อง, อาร์เทอร์ โคนัน ดอยล์,
อกาธา คริสตี้, เอลเลอร์รี ค्वีน,
จอห์น ดิกสัน คาร์, เอโดงาวะ รัมโป, โยโคมิโซะ เซชิ,
อายุกาวะ เท็ตสึยะ, ชิมาตะ โซจิ, อายาสึจิ ยูกิโตะ...
ฉันจดจ่อกับการตะลุยอ่านหนังสือของพ่อตั้งแต่นิยายคลาสสิก
ของต่างประเทศไปจนถึงนิยายคลาสสิกแนวใหม่”
- มิกิโตะ ชิเน็น

คำนำสำนักพิมพ์

คฤหาสน์กระจกมียอดแหลมลิบเอ็ดชั้น ส่องแสงเรืองรองในเทือกเขาที่ถูกปกคลุมไปด้วยหิมะ เจ้าของคฤหาสน์เชิญแขกรับเชิญแก่คนที่หลงรักอาชญาณียามาที่บ้าน เพื่อประกาศข่าวสำคัญอย่างยิ่ง

แต่แล้วก็มีโศกนาฏกรรมเกิดขึ้น เจ้าของคฤหาสน์ถูกวางยา ไฟไหม้ห้องอาหาร ทิ้งศพโศกเลือดไหลนองเต็มห้อง ทั้งข้อความปริศนาที่เขียนด้วยเลือดไว้ว่า “คดีมีภูเขาชิงชะตาเกะบังตา” คดีที่พัวพันกับคดีที่เคยเกิดขึ้นเมื่อสิบสามปีก่อน

แขกรับเชิญติดอยู่ในหอคอยกับศพและต้องช่วยกันไขคดีเหมือนตัวเองกำลังอยู่ในอาชญาณียามเล่มดัง แต่การจะไขคดีได้นั้นไม่่ง่ายอย่างที่คิด เพราะมีคนตายเพิ่มขึ้นอย่างไม่หยุดยั้ง

มิกิโตะ ชิเน็น เล่าถึงตัวละครแต่ละตัวได้อย่างละเอียดลึกซึ้ง รวมถึงแผนการของฆาตกรที่ไม่มีใครล่วงรู้ได้เลย สำหรับแผนอาชญาณียามแล้ว คุณจะได้พบและรู้จักนิยายเรื่องอื่นๆ มากมายในหนังสือเล่มนี้ ที่ผู้เขียนผูกร้อยเรื่องราวได้อย่างเข้มข้นและลงตัว เพื่อให้เราร่วมไขคดีไปกับตัวละครในเล่ม

ผู้อ่านต้องค่อยๆ อ่านอย่างละเอียดละไม ร่วมไขคดีนี้ไปด้วยกัน เพื่อจะได้รู้ว่าฆาตกรฆ่าคนในคฤหาสน์หลังนี้ทำไม ฆาตกรคือคนเดียวกับคดีเมื่อสิบสามปีก่อนหรือไม่ และใครคือ... ฆาตกร

เรื่องราวยังไม่จบจนกว่าจะถึงบรรทัดสุดท้าย ขออย่าว่าอ่านข้ามไม่ได้แม้แต่บรรทัดเดียว

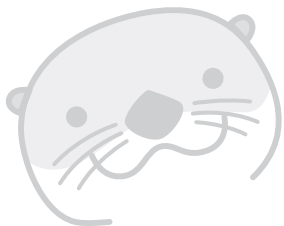
คำนำผู้แปล

หลายปีมานี้อาเซียนิยายญี่ปุ่นกลับมาได้รับความนิยมอย่างมากในประเทศไทย และมีกระแสตอบรับที่ดีอย่างต่อเนื่อง ถือว่าเป็นกำไรของนักอ่านชาวไทยที่จะได้อ่านอาเซียนิยายญี่ปุ่นซึ่งมีความหลากหลายทั้งในแง่ของโครงเรื่อง ฉาก ปมปัญหา ตัวละคร และทริกต่าง ๆ ผู้แปลเองก็เป็นคนหนึ่งที่ชอบการอ่านอาเซียนิยายญี่ปุ่น ทุกครั้งที่ได้รับโอกาสให้แปลอาเซียนิยายญี่ปุ่น ต่อให้ต้นฉบับจะหนาจะยากสักแค่ไหน ก็สามารถทำงานด้วยความสุขได้เสมอ

ครั้งแรกที่รู้ว่าจะได้แปลอาเซียนิยายเรื่อง *คดีฆาตกรรมในหอคอยกระจก* ประพันธ์โดยมิกิโตะ ชิเน็น ผู้แปลรู้สึกดีใจสุดๆ เนื่องจากทราบมาว่าอาเซียนิยายเรื่องนี้ได้รับกระแสตอบรับที่ดีในญี่ปุ่น อีกทั้งเป็นครั้งแรกที่มิกิโตะ ชิเน็น หันมาเขียนอาเซียนิยายแนวอนุรักษ์นิยม ผู้แปลจึงคาดหวังกับอาเซียนิยายเรื่องนี้ไว้พอสมควร และ *คดีฆาตกรรมในหอคอยกระจก* ก็ไม่ทำให้ผู้แปลผิดหวัง เพราะนอกจากจะได้รับความบันเทิงตามแบบฉบับของอาเซียนิยายแนวอนุรักษ์นิยมแล้ว ผู้ประพันธ์ยังสอดแทรกเกร็ดความรู้เกี่ยวกับประวัติศาสตร์อาเซียนิยาย อีกทั้งยกตัวอย่างอาเซียนิยายชิ้นเอกทั้งทางฝั่งตะวันตกและประเทศญี่ปุ่นไว้มากมาย ซึ่งส่วนใหญ่ได้รับการแปลเป็นภาษาไทยแล้ว นักอ่านที่มีความสนใจตามหาอ่านได้ไม่ยาก

สุดท้ายนี้ผู้แปลขอสวมบทยอดนักสืบและทิ้งท้ายไว้ด้วย
ประโยคที่ว่า “ฉันอยากให้คุณไขปริศนาว่าใครเป็นคนร้าย
และคนร้ายก่อเหตุน่าพิศวงได้อย่างไร นี่คือนิยายสำหรับนักอ่าน
ขออวยพรให้ทุกคนตั้งข้อสันนิษฐานได้ตรงเป้า”

ทินภาส พาหะนิษฐ์

กดลองอ่าน

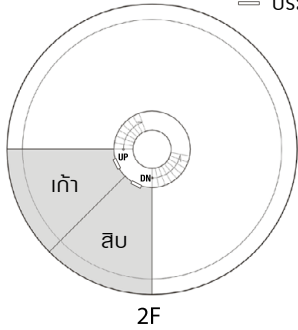

ທດສະວະນາ

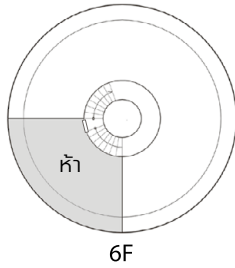

ภาพตัดขวางหอคอยกระจาก

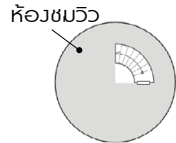
— ประตู

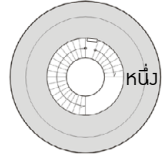
2F

6F

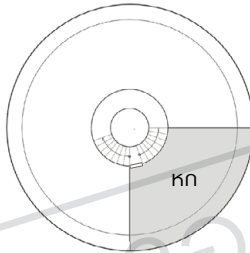
11F

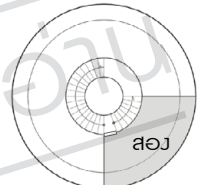
10F

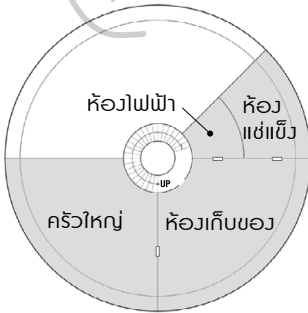
1F

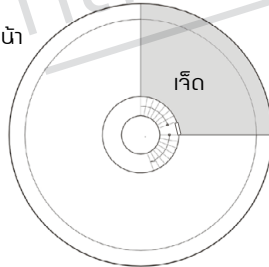
5F

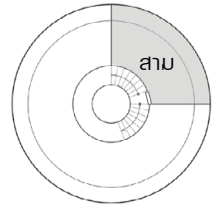
9F

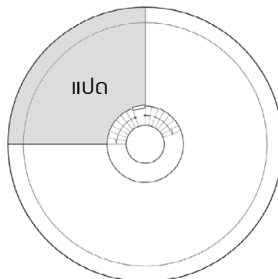
1F

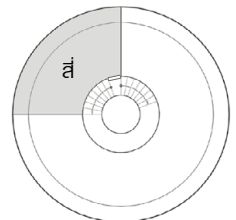
4F

8F

3F

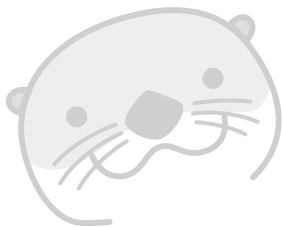

7F

โคสีชิมะ ทาไร
คางามิ สึโยชิ
ซากากิซุมิ ไทกิ
อิชิโจ ยูมะ
อาโออิ สึกิโยะ
โทโมเอะ มาโดกะ
ยูเมโยมิ ซุอิโซ
คุรุมะ โคชิน
ซาเกียว โคชูเกะ
โออิตะ ชินโซ

เจ้าของคฤหาสน์
ตำรวจสืบสวน
พ่อครัว
แพทย์
ยอดนักสืบ
แม่บ้าน
ช่างทรง
นักเขียนนิยาย
บรรณาธิการ
พ่อบ้าน

ห้องหนึ่ง
ห้องสอง
ห้องสาม
ห้องสี่
ห้องห้า
ห้องหก
ห้องเจ็ด
ห้องแปด
ห้องเก้า
ห้องสิบ

ทดลองอ่าน

บทนำ

ทำไมเรื่องมันกลายเป็นแบบนี้

อิชิโจ ยูมะ นั่งฟังกำแพงซานพักบันไดอยู่บนพรมขนยาว
แหงนมองฟ้า

เมฆหนาพอลันเข้าปกคลุมท้องฟ้าสดใส ละอองหิมะตก
โปรยปราย สัมผัสโครงสร้างกระจกแล้วเลื่อนไกลลงมา

ห้องชมวิวมี่เส้นผ่านศูนย์กลางราวสิบเมตร กระจกเงา
ทรงกรวย บัดนี้กลายเป็นภาพเป็นคุณ

เขาโดนขังอยู่ในนี้มาหลายชั่วโมงแล้ว ความเย็นเยียบ
ของพรมทะเลสาบแข็งมาสัมผัสบันท้ายและแผ่ซ่านไปทั่วร่าง

ยูมะนั่งขดตัวกระซิบปกเลื้อไค้ดัยบย่น ทำท่าเดียวกับปีเตอร์
พอล์ก¹ ขณะการถ่ายทำซีรีส์ *นักสืบโคลัมโบ* เพื่อกำหนด

“ฉันทำผิดพลาดตรงไหนหนอ...”

เปลือยหลุดถ้อยคำรำพึงออกจากปาก

ตอนเข้าไปหาโคลีชิมะ ทาโร โดยเก็บซ่อนความอาฆาตไว้
ในใจ ตอนตัดสินใจมาร่วมงานเลี้ยงไม่ชอบมาพากลที่หอคอย

---

¹ Peter Falk (1927 - 2011) นักแสดงชาวอเมริกันที่รู้จักกันเป็นอย่างดีจากบท
ร้อยโทโคลัมโบ ตำรวจสืบสวนนอกกรีตในซีรีส์ *นักสืบโคลัมโบ*

กระจกแห่งนี้เพราะคิดว่าเป็นโอกาสทอง หรือว่า...

“...ตอนเจอยอดนักสืบนั้น”

คำพึมพำกลืนหายใจไปในอากาศเย็นเฉียบพร้อมกับลมหายใจ
สีขาว

คิดไปก็เท่านั้น ยูมะนั่งพับหน้าลงกับเข่า เพราะทุกสิ่ง
ทุกอย่างจบสิ้นแล้ว

คดีฆาตกรรมในคดีหาสน์กระจกปิดฉากลงแล้ว

ยอดนักสืบเปิดเผยความจริง ฉันถูกควบคุมตัวไว้ในฐานะ
คนร้าย

ฆาตกรรมต่อเนื่องสุดโหดในห้องปิดตาย ณ หอคอยกระจก
ปลายแหลมคลี่คลายแล้ว คนร้ายลึนท่า จำต้องอันตรายไป
จากเวทีอย่างเงียบเชียบ

ยูมะหลับตาลงช้าๆ

ภาพยอดนักสืบใบหน้าคมคายผลิยมหยันผุดขึ้นในหัว

วันที่หนึ่ง

I

“คุณอาโออิไซมัยครับ ที่บอกว่าเป็นนักสืบ” อิชิโจ ยูมะ เอ่ย
ทักหญิงที่ยืนอยู่ข้างเตาผิงถือแก้ววิสกี้

“เปล่า ไม่ใช่นักสืบ เป็นยอดนักสืบคะ อาโออิ สึกิโยะ
ยีนดีที่ได้รู้จักนะคะ คุณอิชิโจ ยูมะ”

ยูมะจับมือเธอพลางจับสังเกตุ อีกฝ่ายอายุราวยี่สิบห้าปี
คงอ่อนกว่าตนเล็กน้อย เมื่อยืนเคียงกันกับตนซึ่งสูงร้อยเจ็ดสิบห้า
เซนติเมตรก็ไม่ได้ดูเตี้ย สวมสูทสามชิ้นสไตลิ่งอังกฤษลายตาราง
สีน้ำตาลอ่อน

เธอผูกเนกไทหลายเข้ากับสูท พับผ้าเช็ดหน้าใส่กระเป๋าเสื้อ
สวมรองเท้าหนังสีนํ้าเงิน ดูเหมาะกับการแต่งตัวแบบผู้ชาย ตัดผม
สั้น ทำไฮไลต์ สีแฉีกซีให้ผมดูหนาพอง จมูกเรียวโด่ง ริมฝีปาก
บางได้รูป ใบหน้าคมคายไร้เครื่องสำอาง ตาสองชั้น แต่หางตาตก
จึงไม่ได้ดูเย็นชา

“ยอดนักสืบ...”

ยูมะทวนคำนั้นในปาก ตอนเจอสึกิโยะครั้งแรกรู้สึกเฉาจาว

เบา ๆ ไม่รู้ทำไม รูปลักษณ์ของเธอเหมือนเซอร์ลือก โฮล์มส์
ที่เคยดูในละครยังกับแกะ จะว่าไปแล้ว ตอนเข้ามาในคดีหาสน์
หลังนี้ เธอสวมเสื้อโค้ตและใส่หมวกเดียร์สตอล์กเกอร์¹

“เอ่อ นักสืบกับยอดนักสืบต่างกันยังไงครับ”

เขาถามด้วยความสงสัย ลีกีโยะแ่นอกอย่างภาคภูมิใจ

“นักสืบทั่วไปจะสืบตามความต้องการของผู้จ้างค่ะ เช่น
สืบหาคนหาย สืบประวัติคู่หมั้น ไปจนถึงรวบรวมหลักฐานฟ้องผู้”

“ไม่เหมือนยอดนักสืบเหรอครับ”

“ไม่เหมือนค่ะ” ลีกีโยะตอบประหนึ่งซบซาน “ยอดนักสืบ
รับสืบแต่คดีซับซ้อนและน่าพิศวง เป็นคดีลึกลับปริศนาที่แม้แต่
ตำรวจก็ยังคลี่คลายไม่ได้”

“อ่า งั้นเหรอครับ”

ยูมะพยักหน้าง ๆ ด้านทานกิริยาวาจาหลุดโลกไม่ได้
มองหาจิ้งหะปลีกตัวออกมา เขาบรรลุปเป้าหมายแล้ว คุยกับ
คนเพียงแบบนั้นต่อไปก็เท่านั้น

“งั้นผม...” ยูมะเอ่ย ทันใดนั้นได้ยินเสียงเรียกจากด้านหลัง
“อ้าว ยอดนักสืบเหรอเนี่ย” ยูมะหันหลังไปตกใจตาค้าง เห็น
ชายชราร่างเล็กสวมชุดแบบญี่ปุ่นยืนอยู่

“อาจารย์คุรุมะ!”

ยูมะยึดตัวตรง ไบหน้าดูเป็นมิตรของคุรุมะ โคชิน บุคคล
สำคัญในแวดวงอาชญาวิทยานุรักษ์นิยมพลันยิ้มเจื่อน เกาศีระชะ
เถิกร่น

---

¹ หมวกมีโบอยู่ด้านบนศีรษะ ใส่ได้ทั้งหน้าและหลัง และใส่แบบปิดหูได้ด้วย เป็นที่
ชื่นชอบของนักล่าทาง และเป็นสัญลักษณ์ของนักสืบเซอร์ลือก โฮล์มส์

“เลิกเรียกฉันว่าอาจารย์ได้มั๊ย ยิ่งคุณเป็นหมอ มาเรียกฉันแบบนี้ รู้สึกไม่สบายใจเลย”

“ไม่ได้หรอกครับ...อาจารย์คุณุมะก็คืออาจารย์คุณุมะ” ยูมะพูดเสียงสั้น

เขาชอบอ่านอาชญาวิทยามาแต่ไหนแต่ไร โดยเฉพาะนิยายที่มีนักสืบไขปริศนาพิศวง ถึงขั้นเพื่อฝันด้วยหลักเหตุผลซึ่งเรียกว่าอาชญาวิทยานูร์กษนิยาม

นับตั้งแต่เป็นแพทย์เมื่อหกปีก่อน เขางานยุ่งมากจนแทบหาเวลาอ่านหนังสือไม่ได้ แต่สมัยเป็นนักศึกษาจะพกพ็อกเก็ตบุ๊กเป็นประจำ วางเมื่อไรก็หยิบมาเปิดอ่าน

สมัยเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ยูมะติดนิยายของอากาธา คริสตี ราชนิแห่งอาชญาวิทย ตอนอ่าน *จนคพสุดท้าย*, *ฆาตกรรมบนรถด่วนโอเรียนท์เอ็กซ์เพรส*, *ฆาตกรรมโรเจอร์ แอ็คครอยด์* รู้สึกซ็อกประหนึ่งโดนกระเบื้องแห่งความจริงอันไม่คาดฝันพาดกบาล ต่อมา ยูมะตะลุมอ่านผลงานของนักเขียนอื่นๆ อย่างบ้าคลั่ง เช่น เอ็ดการ์ อัลลัน โป, อาร์เทอร์ โคนัน ดอยล์, เอลเลอร์ ควิน, จอห์น ดิกสัน คาร์, เวอร์จิล ฟาน ไดค์, ฟรีแมน วิลลิส ครอบต์ส ฯลฯ หลังอ่านอาชญาวิทยานูร์กษนิยามของต่างประเทศเหล่านั้นแล้ว เขาเลือกอ่านผลงานตามใจชอบ ประเทศญี่ปุ่นก็มีอาชญาวิทยานูร์กษนิยามชั้นเลิศไม่ด้อยไปกว่าต่างชาติอยู่เป็นจำนวนมาก

จักรราศีฆาตกรรม ของชิมาดะ โซจิ แดกหน่อในประเทศญี่ปุ่นนับตั้งแต่ปลายทศวรรษ 1980 จนถึงต้นทศวรรษ 1990 ความเคลือบไหวของอาชญาวิทยานูร์กษนิยามใหม่ผลิดอกใหญ่เนื่องจาก *คดีฆาตกรรมในบ้านลับเหลี่ยม* ของอายาสึจิ ยูกิโตะ

และสร้างนักเขียนฝีมือเจิดจรัสประดับวงการมากมาย เช่น โนริสึกิ รินทาโร, อาริซูกาวะ อาริซุ, อุทานะ โซโงะ, อาบิโกะ ทาเกมารุ, โอริฮาระ อิจิ, คิตามูระ คาโอรุ ฯลฯ พวกเขาตีพิมพ์ผลงานอันหลากหลายและเป็นเอกลักษณ์มาอย่างต่อเนื่องราวกับ ประชันขันแข่งกัน

คุรุมะ โคชิน ก็เป็นนักเขียนคนหนึ่ง que แสดงความสามารถโดดเด่นขณะเกิดขบวนการอนุรักษ์นิยมใหม่ในระยะแรก เขาเชี่ยวชาญโครงเรื่องหึ่งปิดตายเป็นพิเศษ และมีผลงานชิ้นเอกหลายเรื่อง โคลีชิมะ ทาโร นายจ้างของยูมะและเจ้าของคฤหาสน์หลังนี้แนะนำคุรุมะให้รู้จักในงานเลี้ยงอาหารค่ำ ตอนนั้น ยูมะแทบไม่เชื่อหูตัวเอง

“แต่ก็ดีใจนะที่คุณรู้จักฉัน เพราะว่าคนหนุ่มสาวสมัยนี้ไม่ค่อยอ่านนิยายแล้ว คุณเคยอ่านหนังสือของฉันมาบ้างหรือเปล่า”

ยูมะไม่รู้ว่าจะตอบอย่างไรดี เขาอ่านผลงานของคุรุมะหมดแล้ว ถ้าเป็นไปได้ก็อยากจะตอบแบบนั้นและเล่าผลงานเรื่องโปรด ทว่าตอนนี้ไม่มีเวลา

เนื่องจากเขาต้องพูดคุยกับทุกคนในงาน และสร้างความประทับใจให้ได้มากที่สุด

“เมื่อก่อนผม...”

กำลังจะพูดเสริมว่า เคยอ่านหลายเล่มครับ แต่มีเสียงพูดแทรกมาจากด้านหลัง

“ฉันอ่านหมดแล้วค่ะ”

สึกีโยะผลึกยูมะออกไป กุมมือคุรุมะพลางพูดเสียงเหิน

“ฉันโปรดปรานผลงานของอาจารย์คุรุมะ โดยเฉพาะผลงาน

เปิดตัว *เกมห้องปิดตาย* ดีมากเลยคะ ห้องปิดตายที่เกิดจากการผสมผสานกันระหว่างทริกอุปกรณ์กับทริกจิตวิทยา ช่างเป็นผลงานศิลปะจริงๆ อีกอย่างผลงานเรื่องที่สอง *พังประตูโดยไม่เปิด* ทริกห้องปิดตายก็ยอดเยี่ยมเลยคะ แล้วก็โทลีเกะไค ยอดนักสืบที่ปรากฏตัวครั้งแรก การสร้างคาแรกเตอร์ให้เป็นคนสุขุมเยือกเย็น แต่ซ่อนความกระหายคดีไว้ในใจนั้นมีเสน่ห์ และ *กุมขมับล่องหน* เป็นผลงานในซีรีส์โทลีเกะซึ่งนักอ่านขนานนามว่าเป็นนิยายที่ดีที่สุด พอฉันอ่านจบถึงกับอึ้งเพราะว่าซ็อกมากคะ ฉันคิดว่ามันคือที่สุดของอาชญุนิยายห้องปิดตาย”

ลี้เกียะพูดยาวเหยียดแบบไม่พักหายใจ เมื่อครุ่นคิดเป็นหญิงงามแต่งตัวแบบผู้ชาย ทว่าตอนนี้นั้นนี่ตาโตเป็นประกายแก้มแดงระเรื่อ เป็นเพียงเด็กหญิงที่เจอไอดอลคนโปรด

“ชะ...ขอบใจนะที่รู้จักผลงานของฉันละเอียดขนาดนั้น”
คุรุมะผงะเล็กน้อย

“ไม่ใช่แค่ผลงานนะคะ ฉันรู้จักประวัติอาจารย์ด้วย คุรุมะ โคชิน อายุเจ็ดสิบสามปี ทำงานเป็นสถาปนิกเกรดเอ ตอนอายุสี่สิบสอง ผลงานเรื่อง *เกมห้องปิดตาย* ได้รับรางวัลนักเขียนอาชญุนิยายหน้าใหม่แห่งโตเกียว อีกทั้งได้รับความนิยมนอย่างมาก จนกลายเป็นลูกรักแห่งวงการอาชญุนิยายอนุรักษ์นิยมแบบก้าวกระโดด นักเขียนที่อาจารย์เคารพคือจอห์น ดิกสัน คาร์ ผลงานที่โปรดปรานเป็นพิเศษคือ *แผนกสืบสวนอาชญากรรมเหลือเชื่อ*² ซึ่งผู้พันมาร์ชรับบทนักสืบ นามปากกาคุรุมะ โคชิน

---

² *The Department of Queer Complaints*

มีที่มาจาก ‘คาร์’ กับ ‘มาร์ช’³ ผลงานของอาจารย์ส่วนใหญ่เกี่ยวกับ
ห้องปิดตายเหมือนคาร์ โดยเฉพาะ...”

“ตะ...เดียว ใจเย็นๆ ฉันรู้แล้วว่าคุณเป็นผู้รอบรู้เรื่อง
อาชญาวิทยา”

คุรุมะปลอบประโลม แต่ลี้กียะหุบปากทำแก้มป่องอย่าง
ไม่พอใจ คงมีเรื่องอยากพูดอีก

โธเอี้ย ก็แค่ออตาคุ ยูมะรำพึงในใจ ถอยออกมาก้าวหนึ่ง
มองทั้งสองสนทนากัน เธอคงจะคลั่งไคล้อาชญาวิทยาเข้าเส้น
จนแต่งตัวเลียนแบบเซอร์ลือก โฮล์มส์ และเรียกตัวเองว่า
‘ยอดนักสืบ’

ยูมะหมดสนุก พยายามผละจากตรงนั้น ทว่าคุรุมะกระแอม
เบาๆ

“คือฉันเคยได้ยินกิตติศัพท์เรื่องของคุณ นึกไม่ถึงเลยว่า
‘ยอดนักสืบ’ ในอาชญาวิทยาจะมีอยู่จริง”

ยูมะกะพริบตาปริบๆ ลี้กียะยื่นหลังค่อมอยู่พลันยึดตัวตรง
รอยยิ้มไร้เดียงสาหน้าใบหน้าเปลี่ยนเป็นยิ้มพวยแบบผู้ใหญ่

“รู้สึกเป็นเกียรติอย่างมากที่อาจารย์คุรุมะจะรู้จักฉันค่ะ”

ลี้กียะยกมือทาบอก ทำความเคารพอย่างสง่างามดูจ
นักแสดงละครเวทีออกมาฟังเสียงปรบมือของผู้ชมหน้าม่าน

“คดีฆ่าหั่นศพประธานบริษัทไอทีบนเรือสำราญทรูขณะ
จอดอยู่ในอ่าวโตเกียวเมื่อช่วงต้นปีนี้ มีข่าวลือว่าคุณเป็นคน

---

³ ‘คาร์’ (Carr) ในชื่อของจอห์น ดิกสัน คาร์ เป็นคำพ้องเสียงกับ ‘Car’ ซึ่ง
แปลว่า ‘รถยนต์’ ในภาษาญี่ปุ่นเรียกรถยนต์ว่า ‘คุรุมะ’ ส่วน ‘มาร์ช’ (March) ในชื่อของ
ผู้พันมาร์ชมีความหมายว่า ‘การเดินทาง’ ในภาษาญี่ปุ่นเรียกการเดินทางว่า ‘โคชิน’
จึงเป็นที่มาของนามปากกา ‘คุรุมะ โคชิน’

คลี่คลายคดี เป็นเรื่องจริงหรือเปล่า”

“เอ๊ะ” ยู่มะหลูดุทาน เขารู้จักคดีนั้น ประธานบริษัทไอที ซึ่งสื่อมวลชนกล่าวขวัญว่าเป็นลูกรักแห่งยุค ถูกฆ่าหั่นศพในห้อง สวีตบนเรือสำราญหรู ทว่าห้องนั้นล็อกกุญแจและไม่มีใครอยู่ ผู้คนแตกตื่นไปช่วงหนึ่งว่าเป็นอาชญากรรมเหลือเชื่อ แต่หลังจากนั้นราวหนึ่งเดือน ผู้บริหารบริษัทเดียวกันถูกจับกุม

“เป็นเรื่องจริงค่ะ” ลีกีโยะตอบอย่างไร้ความกดดัน ยู่มะ ได้ยินแล้วเบิกตาโต

“แต่ว่าตำรวจเป็นคนสืบสวนและจับกุมคนร้ายนี่นา...”

“คนที่สืบสวนบุคคลรอบข้างเหยื่อจนพบความขัดแย้งกับ ผู้บริหารบริษัทเดียวกันและจับกุมเขาในที่สุดก็เป็นตำรวจค่ะ ฉันให้คำปรึกษาตำรวจสืบสวนที่รู้จักกันว่าคนร้ายสร้างห้อง ปิดตายทำไมและสร้างอย่างไร อีกทั้งทำไมต้องฆ่าหั่นศพ ฉัน จึงเป็นเพียงคนคลี่คลายคดีค่ะ”

“บ้านำ ตำรวจไม่มีทางไปขอคำปรึกษานักสืบหรอก”

“ค่ะ ตำรวจไม่มีทางไปขอคำปรึกษานักสืบธรรมดา แต่...”

ลีกีโยะเว้นจังหวะ เซ็ดหน้าอย่างอวดดี

“ถ้าเป็น ‘ยอดนักสืบ’ ก็มีทางค่ะ”

ตั้งใจเรียกตัวเองว่ายอดนักสืบ หรือว่าแค่พูดเล่นกันแน่ ยู่มะงง คูรัมะหน้าแดงเรื่อ คงตื่นตัน

“ตอนอ่านรายละเอียดคดีในนิตยสาร ฉันตกใจมาก ไม่อยากเชื่อเลยว่าคดีฆาตกรรมโหดและซับซ้อนขนาดนั้นเกิดขึ้นจริงและคลี่คลายได้”

“ก็ไม่ใช่คดียุ่งยากขนาดนั้นหรอกค่ะ”

น้ำเสียงลีกีโยะแฝงความผิดหวัง ปราศจากความถ่อมตน

“ดูเผิน ๆ แล้วเป็นอาชญากรรมซับซ้อนจนน่ากลัว แต่จริง ๆ แล้วเป็นทริคธรรมดา ที่ต้องหันศพนื่องจากใช้วัยวะส่วนหนึ่งทำให้ลือกกุญแจจากข้างนอกได้ด้วยทริกอุปกรณ์สาเหตุที่คนร้ายทำให้ห้องนั้นเป็นห้องปิดตายไม่ได้ซับซ้อนเนื่องจากต้องการถ่วงเวลาให้มีคนพบศพหลังตัวเองขึ้นจากเรือแล้ว ต่อให้ฉันไม่ยื่นมือเข้าไปช่วย อีกไม่นานตำรวจก็คงรู้ความจริง นี่กว่าจะเป็นปริศนาท้าทายกว่านี้ซะอีก...”

“ไม่จริงหรอก คุณเก่งมาก โชคดีอื่น ๆ ได้ตั้งมากมาย คดีศพตกาดฟ้าแมนชั่นสูงในย่านรปปงจีเอย คดีฆาตกร จู่ ๆ หายตัวไปจากห้องซังสอนออาดาจิเอย แล้วก็...”

ยูมะฟังดูรู้มะนับนิ้วยกตัวอย่างแล้วถึงกับทิ้ง เนื่องจากคดีเหล่านั้นล้วนเป็นคดีพิศวงและเป็นข่าวครึกโครม ผู้ที่เรียกตัวเองว่ายอดนักสืบมีส่วนร่วมในการไขคดีเหล่านั้นหรือเนี่ย... ทว่าสีหน้าสีกิโยะไม่แจ่มใส

“คดีเหล่านั้นก็เหมือนกันละ ฟังรายละเอียดคร่าว ๆ แล้วล้วนเป็นปริศนาเร้าใจ แต่พอลองไขคดีแล้วก็แค่อาชญากรรมน่าเบื่อของอาชญากรเกรดบี ฉันไม่ค่อยได้เจออาชญากรรมโหด แต่มีความงดงามทางศิลปะ และได้แสดงความสามารถในฐานะยอดนักสืบอย่างเต็มที่ละ”

อาชญากรรมมีความงดงามทางศิลปะ... ขณะที่ยูมะอึ้งกับคำพูดแสดงความต้องการคดีโหด ได้ยินเสียงหัวเราะในลำคอชายวัยกลางคนนั่งบนโซฟาห่างออกไปหลายเมตร ริมฝีปากหนาหยักยิ้ม ไ่ว่หนวดเพิ่มที่คาง สูทห่อหุ้มร่างท่วมกิดรอยยับย่น

“ทั้งที่เลือกคดีไม่หยุดหย่อน ยังมีหน้ามาบอกว่าตัวเองเป็นยอดนักสืบ อยากแสดงความสามารถอย่างเต็มที่อีกหรือ”

ครูมะขมวดคิ้ว ท่าทีของชายคนนั้นคงยั่วโทสะ
“หมายความว่ายังไง เอ คุณเป็นตำรวจสืบสวนสินะ”
“อ่า ใช่แล้ว คางามิ ลีโยชิ แผนกสืบสวนหนึ่ง สภอก
จังหวัดนางาโนะ ยินดีที่ได้รู้จัก”

คางามิว่าแล้วชูแก้วในมือ “ขอใ้หนึ่งอีกแก้วหนึ่ง” โทโมเอะ
มาโดกะ เดินมาหา “มาแล้วค่ะ” แล้วรับแก้วไป

“แก้วของคุณหมดอซิใจก็ว่างแล้ว จะรับอีกแก้วมั้ยะคะ”

มาโดกะเดินสะบัดกระโปรงชุดแม่บ้านแบบคลาสสิกมาหา
ใบหน้ากลมผุดรอยยิ้มโปรยเสน่ห์ อายุราวยี่สิบปลายๆ แต่ดู
เหมือนคนยังไม่บรรลุนิติภาวะ เพราะหน้าอ่อนกว่าวัย

“ไม่ดีกว่า ขอขอบคุณนะคะ คุณโทโมเอะ”

ยูมะยึนแก้วคือกเหลให้ “งั้นฉันขอตัวนะคะ” มาโดกะทำ
ความเคารพแล้วผละจากไป

“เอละ งั้นจะตอบคำถามแล้วนะ” คางามิแค้นเสียง “คุณ
ขนานนามตัวเองว่า ‘ยอดนักสืบ’ เป็นคนดังในแวดวงตำรวจจริง ๆ
ไซ่คดียากได้มากมาย แต่กลับปฏิเสธคดีที่ยากจริง ๆ หรือคดีที่
ตัวเองไม่น่าจะคลี่คลายได้”

คางามิยกนิ้วชี้ที่ละนิ้ว

“คดีผู้โดยสารเครื่องบินจัมพ์ท้ายตัวไป คดีฆ่าแล้วเผา
นักกีฬาว่ายน้ำในสระ คดีลอบยิงฟอสซิลไดโนเสาร์ในพิพิธภัณฑ์...”

คดีเหล่านั้นล้วนเป็นข่าวครึกโครม และยังปิดคดีไม่ได้
ขณะยูมะนึกถึงรายละเอียดคร่าว ๆ ของคดีเหล่านั้น คางามิชี้หน้า
ลี้กโยะ

“คดีที่ฉันยกตัวอย่างไปเมื่อกี้ ตำรวจขอความร่วมมือไป
แล้ว แต่คุณปฏิเสธ สรุปว่าพอเป็นคดีที่ไม่น่าจะคลี่คลายได้

คุณก็ม้วนหางหนี จริงมั๊ยล่ะ คุณ‘ยอดนักสืบ’”

คางามิพูดยั่วโทะสะ แต่ลี้กีโยะไม่แสดงสีหน้าหวั่นไหว

“ถ้าฉันแยกร่างได้ ก็อยากให้ความร่วมมือในคดีเหล่านั้นด้วยล่ะ ถึงฉันจะได้ชื่อว่ายอดนักสืบ แต่ก็รับสองบทบาทไม่ได้ จึงต้องถอนตัวทิ้งน้ำตา”

“งานยุ่งเลยปฏิเสธงั้นเหรอ ฟังดูเหมือนแก้ตัว เอาเถอะ ฉันไม่รู้หรอกว่าคุณเป็นยอดนักสืบหรือเปล่า แต่สุดท้ายแล้วก็มีฝีมือแค่นั้น”

คางามิลุกขึ้น คิ้วแก้มที่มาโตกะถือมาแล้วผละจากไป

“หยาบคายชะมัดเลย คุณอาโออิไม่ต้องไปถือสาละ”

คุรุมะเอ่ย ลี้กีโยะยิ้ม ยักไหล่เบาๆ

“ไม่เป็นไรละ ยอดนักสืบเป็นสิ่งที่เข้าใจยาก โดยเฉพาะกับตำรวจ”

“งั้นก็แล้วไป ว่าแต่คุณหมอมือจิตใจ”

“อะ ครับ” คุรุมะเสียงเทิน เพราะถูกเรียกกะทันหัน

“คุณเป็นแพทย์ประจำตัวของโคสึชิมะคุงสินะ แสดงว่าอยู่ที่นี่ที่คฤหาสน์กระจกมานานแล้วใช่มั๊ย”

“เปล่าครับ ผมเพิ่งมาเป็นแพทย์ประจำตัวได้ครึ่งปี เพราะต้องดูแลคนในครอบครัว มาทำงานเต็มเวลาไม่ได้ ปกติแล้วผมอยู่ในเมืองเซ็งเซา มาตรวจที่นี่สัปดาห์ละสองสามครั้ง คนทำงานกินอยู่ที่นี้มีแค่คุณโทโมเอะแม่บ้านกับคุณโออิตะพ่อบ้านครับ”

“อ้อ งั้นเหรอ เอ้อ ฉันได้ยินมาว่าโคสึชิมะคุงวางแผนอะไรบางอย่างคืนนี้ น่าจะประกาศเรื่องสำคัญ”

“ผมไม่ทราบว่าเรื่องอะไรเลยครับ”

คงไม่ใช่เรื่องดี ยูมะรำพึงในใจ ความทรงจำเมื่อเดือนที่แล้ว
ผุดขึ้นในหัว

“ฉันจะจัดงานเลี้ยงสักหน่อย”

จู่ๆ โคลีชิมะพูดโพล่งขณะยูมะวัดความดันโลหิต

“งานเลี้ยงเหรอครับ”

ยูมะย้อนถามพลางพิมพ์ค่าความดันโลหิตลงเพิ่มประวัติ
ผู้ป่วยอิเล็กทรอนิกส์ในแท็บเล็ต โออิตะ ชินโซ พ่อบ้านที่ยินยอม
ข้างเตียงตอบคำถามตามมารยาทแทนโคลีชิมะ “ใช่ครับ” เขา
สวมเสื้อเชิ้ตลงแป้ง ผูกหูกระต่าย ใส่สูทสีดำ เส้นผมมีหงอกแซม
จัดทรงแข็งด้วยแว็กซ์ รูปลักษณ์สมเป็น “พ่อบ้าน” จริงๆ

“สุดสัปดาห์ที่สี่เดือนหน้า คุณท่านเชิญแขกจำนวนมากมาที่
คฤหาสน์กระจกเพื่อจะประกาศเรื่องสำคัญมาก จึงอยากเชิญ
คุณหม่อธิษฐานมาร่วมงานด้วยครับ งานจัดตอนกลางวัน และ
แขกต้องค้างหนึ่งคืน เชิญคุณหม่อค้างที่นั่นด้วยนะครับ”

“จะประกาศเรื่องอะไรครับ”

“เรื่องนั้นยังบอกไม่ได้ คุณหม่อรอวันนั้นแล้วกัน”

โคลีชิมะลุกขึ้นนั่งบนเตียง ลูบหนวดขาวโพลนที่คาง
ใบหน้าแข็งที่อผุดรอยยิ้มไร้เดียงสา

ประกาศ ที่ว่าน่าจะเป็นเรื่องการค้าค้นพบสุดยิ่งใหญ่ครั้งใหม่
ทางวิทยาศาสตร์ชีวภาพ โคลีชิมะเคยเป็นอาจารย์มหาวิทยาลัย
เทโตะ สาขาวิศวกรรมชีวภาพ และลาออกเมื่อหลายปีก่อน
เขาสร้างสรรค์ผลงานชิ้นเยี่ยมไว้มากมาย น่าจะได้รับรางวัลโนเบล
หรือเปล่า

แต่ดูท่าว่าจะเก็งผิด ยูมะนึกถึงบรรดาแขกเหรื่อที่โคลีชิมะ
แนะนำให้รู้จักในงานเลี้ยงอาหารค่ำเมื่อครู่นี้ ซึ่งจัดขึ้นที่ห้องจัดเลี้ยง

ยอดนักสืบ นักเขียนอาชญาวิทยาย ตำรวจสืบสวน ร่างทรง
บรรณาธิการนิตยสารเรื่องเร้นลับ คิดๆ ดูแล้ว ไม่น่าจะเป็น
ที่เหมาะสมแก่การประกาศเรื่องสำคัญเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์ชีวภาพ
ถ้าเช่นนั้นน่าจะเป็นการประกาศเรื่องเกี่ยวกับอีกโฉมหน้าหนึ่ง
ของโคลีชิมะ ซึ่งไม่ใช่นักวิทยาศาสตร์

โคลีชิมะ ทาโร คลั่งไคล้อาชญาวิทยายเข้าเส้นและเป็น
นักสะสม เขากว้านซื้อวัตถุล้ำค่าต่างๆ เช่น ภาพยนตร์สืบสวน
อาชญาวิทยายทั้งในและต่างประเทศ โดยไม่เสียดายทรัพย์สินสมบัติ
ที่มีเหลือเฟือ และเก็บข้าวของเหล่านั้นไว้ในห้องชมวิว เขาเรียก
ข้าวของเหล่านั้นว่า ‘โคลีชิมะคอลเล็กชัน’ และเป็นที่รู้จักกัน
ในหมู่ผู้คลั่งไคล้ เขาคงจะเจอของดีอะไรสักอย่าง เลยอยากอวด
กระมัง

“ฉันลั่นอยู่ว่าจะประกาศเรื่องอะไร แต่แค่ได้มาคฤหาสน์
กระจกก็ซาบซึ้งใจแล้วค่ะ”

ยูมะได้สติเพราะน้ำเสียงตื่นเต็นของลึกีโยะ

“รู้สึกเป็นเกียรติจริงๆ ที่ได้ชมโคลีชิมะคอลเล็กชัน ตอนที่
ได้รับบัตรเชิญ ฉันเปลอกระโดดร้องเฮเลยค่ะ”

ลึกีโยะพนมมือคล้ายภาวนา นัยน์ตาเป็นประกาย เฝยมอง
เพดานสูงแขวนโคมไฟระย้า

ยอดนักสืบคนนี่คงเป็นเพียงโอรตาคูอาชญาวิทยาย แต่งตัว
เสียนแบบเซอร์ลึอก โฮล์มส์ ยูมะระอาใจ คูรูมะเปิดปากพูด

“คุณอาโออิรู้จักโคลีชิมะคุณหรือ”

“ค่ะ เคยเจอกันหลายครั้งที่โตเกียว เพราะเขาอยาก
สอบถามเกี่ยวกับคดีที่ฉันคลี่คลาย ฉันเล่าได้ในขอบเขตที่ไม่ขัด
ต่อหน้าที่รักษาความลับในฐานะยอดนักสืบ แล้วอาจารย์คูรูมะ

เป็นอะไรกับคุณโคลีชิมะคะ”

“เมื่อหลายปีก่อนเขามาลงเรียนคอร์สเขียนนิยายที่ฉันเป็นวิทยากร คนที่คลั่งไคล้อาชฏุนิยายเข้าเส้นก็อยากเขียนนิยายเองบ้าง เป็นแบบนี้หลายคนนะ”

“คุณโคลีชิมะเขียนนิยายด้วยเหรอ” ลีกีโยะร้องเสียงหลง “ฉันอยากลองอ่านนิยายที่นักสะสมอาชฏุนิยายระดับโลกเขียนจังเลย เรื่องราวจะเป็นยังไงนะ”

“น่าเสียดาย แม้เขาจะรักอาชฏุนิยายมากแค่ไหน แต่เชื่อว่า จะผลิตผลงานที่ดีได้ นิยายที่เขาเขียน...ขาดความคิดสร้างสรรค์ เป็นผลงานที่พบเห็นได้ทั่วไป”

คุรุมะยืมเงื่อนไข

“เขาก็รู้ตัวและถอดใจเรื่องเขียนนิยายไปแล้ว ไม่มาเข้าเรียนด้วย แต่ยังมีแก้ไขเชิญฉันมาร่วมงานเลี้ยงคืนนี้ ฉันสนใจโคลีชิมะ คอลเล็กชันอันเลื่องชื่อและคฤหาสน์กระจกหลังนี้ที่อยู่แล้ว จึงยินดีมาร่วมงาน”

“คฤหาสน์กระจกหลังนี้สร้างเลียนแบบโทรเดนต์ที่คุณโคลีชิมะประดิษฐ์ลิ้นะคะ ฉันเพิ่งทราบจากในงานเลี้ยงอาหารค่ำเมื่อครู่นี้”

ลีกีโยะพูดจ้อด้วยความตื่นเต้น แล้วเบนสายตาไปยังวัตถุที่วางอยู่ข้างเตาผิง มันคือแบบจำลองสุดประณีตของคฤหาสน์กระจกหลังนี้ ซึ่งสร้างอยู่กลางภูเขาโซงะตาเกะ ในเทือกเขาแอลป์ตอนเหนือ จังหวัดนางาโนะ กรวยสูงหนึ่งเมตรกรูกระจกลีไวน์แดงสด ประดับหน้าต่างกระจกเป็นรูปก้นหอย ดูราวกับงูสีพันรอบหอคอยปลายแหลม บนยอดกรวยมีพื้นที่ว่างกรูกระจกใส ที่นั่นคือห้องชมวิวซึ่งเก็บรักษาโคลีชิมะคอลเล็กชัน

“หอคอยกระຈกปลายแหลมทรงกรวย สร้างอยู่กลางเขา เป็นสิ่งปลูกสร้างที่เหมาะสมแก่การเป็นฉากอาชญาวิทยาอนุรักษนิยม นะคะ น่าจะเกิดคดีฆาตกรรม”

ยูมะใจเต้นแรง ได้ยินเสียงสะอึกเบาๆ ในลำคอ

“เป็นอะไรไปคะ คุณอิชิโจ”

ลึกีโยะจ้องมา ยูมะเค้นเสียงอย่างยากลำบาก เห็นภาพ ลวงตาประหนึ่งโดนหยันตาโตสีน้ำตาลอ่อนดูกลืนเข้าไป

“เปล่า...ไม่ได้เป็นอะไรครับ แค่สะอึกนิดหน่อย”

“ถ้าสะอึก ดื่มน้ำหวานเดี๋ยวก็หายค่ะ”

“นั่นสินะ งั้นลองดูแล้วกัน ขอตัวก่อนนะคะ”

ยูมะหันหลังจากมา แล้วเร่งฝีเท้าเดินไป

ฉันไม่ได้หวั่นไหว ยอดนักสืบนั้นแค่ปากพล่อย ยูมะบอกตัวเอง เบนสายตาไปยังหน้าต่างกระจกล้นทางขวามือ ที่นี้เคยเป็นลานสกี ข้างนอกจึงมีหิมะขาวโพลนตกทับถม ถัดไปอีกหลายสิบเมตร เห็นป่าที่บัสสำรวจอยู่ท่ามกลางความมืด

เดินไปห้องนั้นนหนาการพลางสุดหายใจเข้าเต็มปอดหลายครั้ง ภายนอกที่โค้งระฆังแห่งนี้มีขนาดกว้างหลายสิบเมตร สูงอย่างน้อยสามสิบเมตร นอกจากเตาผิงกับชุดโซฟาหลายชุดแล้ว ยังมีโต๊ะบิลเลียด โต๊ะโป๊กเกอร์ ตู้เพลง และสุดทางเป็นเคาน์เตอร์บาร์ เสาหินอ่อนต้นใหญ่ประดับกระจกโปร่งแสง สีลูกกวาดตั้งอยู่หลายต้น จึงมีมุมอับเยอะ ทุกคนยกเว้นโคลีชิมะ เจ้าของคฤหาสน์ ต่างใช้เวลาอย่างเพลิดเพลินอยู่ในห้องนันทนาการ

ต้องหักทายทุกคน ก่อนอื่น...ยูมะเดินไปที่เคาน์เตอร์บาร์ สวนกับพ่อบ้านโออิตะและมาโดกะซึ่งกำลังยกเหล้าไปเสิร์ฟให้แขก

จึงทักทายว่า “เหนื่อยน้อยน่ะครับ”

“ขอบคุณครับ คุณหม่อธิขใจสนุกมั๊ยครับ”

ไออิตะค้อมศีรษะอย่างสง่างาม มือข้างหนึ่งถือถาดแก้ว
ค็อกเทล

“สนุกครับ แต่ผมไม่ได้ดื่มแอลกอฮอล์ เนื่องจากเป็นแพทย์
ประจำตัวคุณโคลีชิมะ”

“อย่าพูดแบบนี้สิครับ เชิญผ่อนคลายได้ตามสบาย เพราะ
คุณทำนสิ่งผมมาว่าให้ดูแลต้อนรับคุณหม่อเหมือนแขกคนหนึ่ง
ไม่ใช่แพทย์ครับ”

“จริงเหอครับ ฉันผมไม่เกรงใจ ขอดื่มสักแก้วดีมั๊ยนะ”

“เชิญเลยครับ” ไออิตะยิ้มให้แล้วเดินจากไป

“ซากาอิซุมิคุง ซงค็อกเทลให้หน่อยได้มั๊ย” ยูมะเรียก
ชายหนุ่มยิ้มอมยิ้ม น้ำตาล สวมเสื้อยืดคลุมทับด้วยเสื้อแจ็กเก็ต
กำลังเขย่ากระบอกเชกเกอร์อยู่ในเคาน์เตอร์บาร์

“โอ๊ะ คุณหม่อธิขใจ จะรับอะไรดีครับ” ซากาอิซุมิ ไทกิ
พ่อครัวถามอย่างร่าเริง

“ฉันเอาเป็นกิมเล็ต แต่ว่าซากาอิซุมิคุงซงค็อกเทลเป็นในชิมั๊ย”

“คุณหม่อพูดอะไรออกมา ผมชื่อซากาอิซุมินะครับ
แปลว่าน้ำพุเหล่า กะอีแค่ค็อกเทล ซงเป็นอยู่แล้ว อย่างเวลา
ผมทำอาหาร ก็ทำให้กินแก้มเหล่าได้ทุกที่ เบ็ดป่าซอเตววันนี้
เหมาะกับกินคูไวน์แดงจริงมั๊ยครับ อร่อยชิมั๊ยละ ไวน์โคตรแพง
เลยน่ะครับ จัดงานแบบนี้ผมเลยได้ดื่มไปด้วย”

ซากาอิซุมิหยิบแก้วที่วางบนเคาน์เตอร์ จิบไวน์แดงสีคล้ำ
โลหิต

“อือ อร่อยดี อาหารรสเลิศเหมือนทุกครั้ง” ยูมะตอบ

“เห็นมัยละ ผมว่าแล้ว” ซากาอิซุมิกระพือรูจมุม
ความจริงยูมะเต็นเต้นมากจนไม่รู้รสชาติอาหารอะไรเลย
ทว่าโคสึชิมะเรียกซากาอิซุมิมาจากในเมืองเซ็งเซาอยู่บ่อยๆ ฝีมือ
ทำอาหารของเขาจึงดีเลิศแน่นอน ที่ผ่านมายูมะเคยรับประทาน
อาหารฝีมือเขาหลายครั้ง และอาหารอร่อยลิ้นทุกครั้ง

แขกหรือที่มาเยือนคฤหาสน์กระจกเย็นวันนี้ต่างนั่งรถ
ส่วนตัวกันมา ก่อนอื่นพวกเขาถูกพาไปยังห้องพัก และลิ้มรส
คอร์สอาหารฝรั่งเศสฝีมือซากาอิซุมิในงานเลี้ยงอาหารค่ำที่ชั้นหนึ่ง
ตั้งแต่หกโมงครึ่ง

โคสึชิมะ เจ้าภาพงานเลี้ยงครั้งนี้แนะนำแขกหรือคร่าวๆ
และพูดสาธยายเกี่ยวกับคอลเล็กชันอาชญานิยายของตนจนถึง
เวลาเสิร์ฟของหวาน ทำให้ยูมะกับแขกคนอื่นๆ แทบไม่ได้สนทนา
กัน

งานเลี้ยงอาหารค่ำเสร็จสิ้นตอนสองทุ่ม โคสึชิมะพูดทิ้งท้าย
ว่า “จะประกาศเรื่องสำคัญเวลาสี่ทุ่ม ระหว่างนั้นเชิญทุกคนไป
ผ่อนคลายที่ห้องนันทนาการ” แล้วออกจากงานเลี้ยงไป

“ว่าแต่คุณโคสึชิมะจะประกาศเรื่องอะไรนะ” ซากาอิซุมิ
รำพึงพลางรีบรินเหล้าใส่กระบอกเชกเกอร์

“ซากาอิซุมิคุณอยากรู้หรือ”

“ไม่อยากรู้หรอก แค่ได้ทำอาหารอร่อยๆ ผมก็พอใจแล้ว
เวลาคุณโคสึชิมะเรียกใช้ ผมดีใจทุกที เพราะเขาบอกว่าจะเซ็ง
เท่าไรก็ได้”

“แต่จุดมุ่งหมายที่มาที่นี่ไม่ใช่แค่ทำอาหารใช้มัยละ”

ยูมะหยักยิ้ม หันหัวแม่มือไปหามาโดกะซึ่งกำลังสะบัด
กระป๋องซูดแมंब้านง่วนอยู่กับงาน มองปราดเดียวก็รู้ว่าซากาอิซุมิ

มีใจให้มาโดกะ เคยเห็นเขาเข้าหาหลายครั้ง มาโดกะก็ไม่ได้
รังเกียจจริงอน

“นั่นก็ใช่ครับ” ซากาอิซุมิเกาหัว “ถ้าไม่มีสิ่งเจริญหูเจริญตา
แบบนั้น ต่อให้จ่ายเงินดีสักแค่ไหน ผมก็ไม่มากลางปากกลางขา
บ่อยๆ หรืออีกอย่างบอกตามตรง ผมรู้สึกแหยงๆ เวลาทำ
อาหารที่นี่ เพราะว่าอาคารหลังนี้ไม่ใส่ใจพระราชบัญญัติควบคุม
อาคารกับพระราชบัญญัติป้องกันและระงับอัคคีภัยเลย”

“ฉันไม่ค่อยรู้เรื่องพระราชบัญญัติพวกนั้น แต่ก็จริงอย่าง
ที่นายว่า ในเมื่อคุณโคชิชิมะเสียภาษีก้อนโตให้พื้นที่นี้ คงไม่มี
ใครกล้ายุ่งหรือ แล้วนายรู้สึกยังไงกับคุณโทโมเอะล่ะ”

“รู้สึกดีมากเลยครับ คราวนี้เธอให้สัญญาว่าวันหยุดจะไป
เดทกันในเมือง” ซากาอิซุมิขวยเขิน เขย่ากระบอกเชกเกอร์
อย่างคล่องแคล่วแล้วรินของเหลวใสใสแก้วช็อค

“กิมเล็ตได้แล้วครับ”

ยูมะรับแก้วมาดื่มรวดเดียวหมด ค็อกเทลจินบาดคอไหล
ผ่านหลอดอาหาร

“อ่า ไหม้ยื่นเย้ย ดื่มเหล้าแรงมากแบบนี้ เดี่ยวก็เมากัน
พอดี”

“ฉันเป็นพวกคอแข็ง ขอบใจนะ อร่อยมาก ขอให้หาย
ไปกันได้ดีกับคุณโทโมเอะนะ”

ถ้าไม่ใช่แอลกอฮอล์บรรเทาความตึ้นตึ้น กลัวว่าสมอง
จะเพี้ยนไปเสียก่อน

“ขอบคุณครับ” ซากาอิซุมิตบออย่างเรงว่า ยูมะถือแก้วไวน์
ยกมือลาอีกฝ่าย แล้วผลจากเคาน์เตอร์บาร์ คนต่อไปที่ยังไม่ได้
สนทนา...

ยูมะมองคนคู่หนึ่งที่นั่งตรงโต๊ะโป๊กเกอร์อยู่ห่างไปอีกหลาย
สิบเมตร ชายวัยกลางคนหุ่นผอมบางใส่แว่นกับหญิงวัยกลางคน
ตัวใหญ่สวมชุดเดรสสีชมพู แถมยังยิ้มผมสีช็อกกิ้งฟังก์

ยูมะเดินไปทักว่า “เล่นโป๊กเกอร์เหรอครับ” ฝ่ายชายหันมา
“อ้อ คุณคือแพทย์ประจำตัวของคุณโคลีชิมะ...”

“อิชิโง ยูมะ ครับ”

“ยินดีที่ได้รู้จัก ผมมาจากที่นี่ครับ” ชายคนเดิมลุกขึ้นยืน
ล้วงนามบัตรในอกเสื้อยื่นให้ นามบัตรระบุว่า ‘ซาเกียว โคชูเกะ
หัวหน้าบรรณาธิการนิตยสารรายเดือน สุดยอดเรื่องลึกลับ’
ยูมะรู้จักนิตยสารฉบับนั้น เป็นนิตยสารรายเดือนชื่อดัง มีเนื้อหา
หลากหลายตั้งแต่อาชญากรรมนิยายอสูรนิยามไปจนถึงปรากฏการณ์
เหนือธรรมชาติเหลือเชื่อ

“ผมไม่ได้เล่นโป๊กเกอร์ครับ” ซาเกียวหย่อนตัวลงนั่งเก้าอี้
หันไปมองหญิงที่นั่งเก้าอี้คนแจกไพ่

“ถ้าเล่นโป๊กเกอร์กับเธอ ก็โดนอ่านไพ่หมดนะสิ”

“คุณยูเมโยมิใช้มั้ยครับ” ยูมะหันไปมองยูเมโยมิ ซูอิโซ
หญิงทาปากสีแดงสดผลิยิ้ม

“อู๊ ยู๊ รู้จักฉันด้วยหรือคะ” ยูเมโยมิทาร์องพื้นขาวออก
ยิ้มหน้าบาน

ยูเมโยมิเรียกตัวเองว่า ‘ร่างทรง’ เธอออกรายการโทรทัศน์
บ่อย ใช้ญาณวิเศษไซคีดี ยูมะก็เคยดูรายการเหล่านั้นหลายหน
แต่มองว่ามันเป็นการจัดฉากแหกตาเกินไป เลยรีบเปลี่ยนช่องหนี
ทุกที

“รู้จักสิครับ ผมดู แพ้มคตินักสืบญาณทิพย์ ทุกตอนเลย”

“อู๊ ขอบคุณค่ะ” ยูเมโยมิสวมชุดเดรสสีชมพูแต่งระบาย

ทั้งตัว แอ่นอกอย่างภาคภูมิใจ

“ผมได้เจออาจารย์ยูเมโยมิ เลยขอให้ช่วยดูดวงครับ เพราะหาโอกาสได้ยาก” ซาเกียวพูดด้วยอาการตื่นเต้น สิ่งที่ว่าอยู่บนโต๊ะเปิดเกอร์ไม่ใช่ไฟป๊อก แต่เป็นไฟทาโรต์

“จริงๆ แล้วถ้าจะให้ฉันดูดวง ต้องจONGL่องหน้าหลายเดือนค่ะ แต่คุณโคลิชิมาเคยให้การสนับสนุนฉันด้วยดี วันนี้จึงมาร่วมงานให้เป็นที่พิเศษ คุณคือคุณอิชิโจสินะ ฉันดูดวงให้คุณด้วยเอามั้ยคะ” ยูเมโยมิสับไฟอย่างคล่องแคล่ว

“อย่าเลยครับ ถ้าดูดวงแล้วออกมาไม่ดี เดี่ยวจะคิดมากจนฟุ้งซ่าน”

ยูมะไม่สนใจเรื่องดูดวง และไม่เชื่อเรื่องญาณพิเศษเลย ในเมื่อบรรลุลดมุ่งหมายการสนทนาแล้วก็หมดธุระ เขาหันหลังจะผละจากไป

“เดี๋ยวก่อนค่ะ” เสียงแหลมปริ๊ดลอยมา ยูเมโยมิก้มหน้าเหลือบตามอง

“คุณควรระวังตัวไว้ดีกว่านะคะ ไบหน้าดมองคล้ำ”

“ไบหน้าดมองคล้ำ...” ยูมะลูบแก้ม

“ใช่ค่ะ เร็วๆ นี้คุณจะมีพัวพันปัญหาใหญ่ จงระวังช่วงที่อยู่ในคฤหาสน์หลังนี้เป็นพิเศษ เพราะที่ดินผืนนี้เต็มไปด้วยอารมณ์เชิงลบรุนแรงเข้มข้น” ยูเมโยมิพูดจាន่ากลัว

ยูมะหน้าบึ้งบอกว่า “ผมจะระวังครับ” แล้วผละจากโต๊ะเปิดเกอร์

ไบหน้าดมองคล้ำอะไรเล่า พุดคลุ้มเครือตีความได้หลายอย่าง มอมเมาคอนอื่น นี่คือการเนียมปฏิบัติของนักต้มตุ๋น ยูมะเดินไปช้าๆ พลังสังเกตคนรอบข้าง แหกหรือพักผ่อนตามสบาย

ส่วนคนงานง่วนกับการต้อนรับขับสู้คนเหล่านั้น ยูมะพักผ่อนตามอัธยาศัยอยู่ในห้องนั้นจนทางการได้ครึ่งชั่วโมงแล้ว บรรยากาศที่น่าอัศจรรย์ในช่วงแรกเริ่มผ่อนคลายลงเยาะและอากาศอบอุ่นขึ้น

ตอนนี้เป็นจังหวะเหมาะ ยูมะเดินไปหลังเสา ไม่มีใครมองมาทางนี้ ห้องนั้นทางการมีทางเข้าออกสามทาง เขาสงบอารมณ์เดินไปที่ทางเข้าออกหนึ่งโดยปราศจากพิรุณ แจ่มประตุเจียบๆ แล้วรีบเดินลอดช่องประตู

เขาออกจากห้องนั้นทางการได้โดยไม่มีใครรู้ ระบายอากาศที่กักอยู่เต็มปอดพลางแหงนมอง ห้องโถงชั้นหนึ่งทรงกลมบนเพดานสูงราวห้าเมตรชวนโคมระย้าระยิบระยับหลายโคมบนกำแพงมีประตุหลายบาน ประตุแต่ละบานเชื่อมต่อกับห้องชมภาพยนตร์ ห้องครัวเล็ก ห้องจัดเลี้ยง และทางเดินสู่โถงหน้าเสามหิมาเสี้ยนผ่านศูนย์กลางหลายเมตรตั้งตระหง่านอยู่กลางคฤหาสน์ เสาต้นนี้ประดับกระจกหลากสีสิ้น เมื่อเดินผ่านทางเข้าเปิดโล่งด้านข้างไป ปรากฏบันไดเวียนสำหรับขึ้นลง

ยูมะเลียปากแห้งผากให้ชุ่มชื้น เริ่มขึ้นบันไดไป

ถึงจะเรียกว่าบันไดเวียน แต่เสาไม่ได้เป็นโพรง จึงมองทะลุชั้นบนชั้นล่างไม่ได้ บันไดประดับแผ่นกระจกสีด่างกว้างราวสองเมตรลอยเด่นอยู่ท่ามกลางแสงนวลของหลอดไฟแอลอีดีฝังผนัง

เขาขึ้นบันไดเวียนสูงชันไปได้หนึ่งรอบกับเศษหนึ่งส่วนสี่ก็เจอประตุสองบานอยู่ที่ซอกพักบันได บนประตุเหล็กแข็งแรงสลักคำว่า ‘สิบ’ กับ ‘เก้า’ ยูมะชำเลื่องมองแล้วเดินต่อไป เมื่อขึ้นบันไดเวียนต่อไปทุกๆ หนึ่งรอบกับเศษหนึ่งส่วนสี่ จะเจอซอกพักบันไดกับประตุ

ยูมะเดินผ่านประตูสลักคำว่า ‘แปด’ ‘เจ็ด’ ‘หก’ ‘ห้า’ แล้วหยุดยืนตรงหน้าห้อง ‘สี่’ ของตัวเอง ห้อง ‘หนึ่ง’ ซึ่งเป็นจุดหมายอยู่ถัดไปอีกเล็กน้อย

จะทำจริง ๆ หรือ ฉันจะทำได้ไหม

เขาเดินขึ้นบันไดมาก็ยิ่งหายใจเหนื่อยหอบ ทั้งที่ร่างกายร้อนผ่าว แต่เหงื่อเย็นปานน้ำแข็งไหลโซมจากต่อมเหงื่อ ตัวสั่นไม่หยุด

ขึ้นเป็นแบบนี้ทำไม่ได้หรอก ไปพักสมองที่ห้องสักหน่อยดีกว่า ยูมะล้วงกุญแจสลักคำว่า ‘สี่’ ในกระเป๋ากางเกงยื่นกุญแจสี่สำหรับใช้ไขกุญแจห้องสี่

วินาทีต่อมา ภาพเด็กหญิงยิ้มร่าผุดขึ้นในสมอง กุญแจสี่หลุดมือ กระดองบนบันไดกระจก อากาศตัวสั่นหายไป หัวร้อนจี๋ปลิ้นเย็นเฉียบ

ไม่ใช่ทำได้ไหม มันต้องทำ เพราะไม่มีทางอื่นแล้ว

ยูมะย่อเข่าลงเก็บกุญแจ เร่งฝีเท้าขึ้นบันไดไป ผ่านประตูห้อง ‘สาม’ และห้อง ‘สอง’ ขึ้นบันไดเวียนไปอีกครึ่งรอบก็มาถึงหน้าประตูห้องสลักคำว่า ‘หนึ่ง’

เขายืนผ่นลมหายใจยาว ๆ อยู่ที่ซันพักบันไดแล้วเคาะประตูเสียงทุ้มหนักสะท้อนกำแพงกระจก “ใคร” ได้ยินเสียงแหบพร่าขานตอบทันที

“อชิโจครับ ขอเข้าไปหน่อยได้มั้ยครับ”

รอกอยู่ชั่วอึดใจหนึ่งค่อยได้ยินเสียงปลดกลอนดังกริกแทนคำตอบ

ยูมะกำลูกบิดประตู สายตาพลันสะดุดกับดวงจันทร์ส่องแสงนวลผ่อง ห้องมืดสลัวได้รับแสงสว่างทางอ้อม บริเวณที่หันหน้า

ออกข้างนอกเป็นกระจกล้วน มองเห็นนาประดับดาว

เมื่อห้าปีก่อน โคลีชิมะเกิดภาวะกล้ามเนื้อหัวใจตายและมีอาการสืบเนื่องตั้งแต่นั้นมา จึงไม่ค่อยออกมาจากห้องหนึ่งปกติแล้วเขาใช้ชีวิตอยู่ในห้องนี้ โดยมีไอ้ติดะกับมาโดกะคอยปรนนิบัติรับใช้ ทว่าอาการสืบเนื่องไม่ค่อยรุนแรงนัก บางวันนึกครีมีใจ เขาก็ขึ้นลงบันไดได้สบาย จริง ๆ แล้วคืนนี้เขาเดินไปมาระหว่างชั้นหนึ่งกับห้องหนึ่งตามลำพัง

วางโครงสร้างพิลึกกึกกือชะมัด ยูมะบนในใจพลาเงาเมื่อไพล่หลังใส่กุญแจ ทุกครั้งที่มาตรวจอาการใน 'ห้องหนึ่ง' เขารู้สึกโหวง ๆ รวากับเดินย่ำอยู่กลางอากาศ

พื้นที่รูปทรงโดนัทโอบรอบเสาทะลวงใจกลางคฤหาสน์ไม่มีฉากกั้น โต๊ะ ชุดรับแขก โต๊ะกินข้าว และเตียงวางกระจัดกระจาย กระจกเงาทรงรีติดตั้งอยู่บนผนังใกล้กันสูงระดับไบหน้าข้างใต้มีตู้หนังสือใบเล็ก

ตู้หนังสือข้างโต๊ะมีแต่ตำราวิทยาศาสตร์ชีวภาพ ทว่าตู้หนังสือใบเล็กเต็มไปด้วยนิยาย ส่วนใหญ่เป็นอาชญนิยายอนุรักษนิยม ตีพิมพ์ในยุคที่นักเขียนนิยายอายุน้อยในประเทศญี่ปุ่นทยอยเปิดตัวและสร้างสรรค์ผลงานชิ้นเอกอย่างต่อเนื่องตั้งแต่ปลายทศวรรษ 1980 ถึงต้นทศวรรษ 1990 ซึ่งเรียกว่าขบวนการอนุรักษนิยมใหม่

“ขออนุญาตนะครับ คุณโคลีชิมะ”

ยูมะพูดกับแผ่นหลังโคลีชิมะ ทาโร่ เจ้าของคฤหาสน์กระจก โคลีชิมะนั่งบนเก้าอี้บุหนังหันหลังให้อยู่ที่โต๊ะตรงหน้าข้างโต๊ะมีแบบจำลองคฤหาสน์กระจก ใหญ่กว่าอันที่วางอยู่ในห้องนั่งทานการสองเท่า

“มีอะไรหรือ คุณหม่อธิใจ ยังไม่สามทุ่มเลย ฉันบอกไปแล้วนี่ว่างานเลี้ยงจะเริ่มสี่ทุ่ม”

“ไม่มีอะไรครับ ผมเป็นห่วงสุขภาพคุณ” ยูมะเกร็งคอไม่ให้เสียงสั่น

“สุขภาพเหรอ ดีมากเลย พอคิดว่าเดี๋ยวจะได้ประกาศเรื่องนั้นแล้ว เลือดลมก็สูบฉีดดี”

โคสึชิมะหมุนเก้าอี้หันมาหา ยูมะ นัยน์ตาวาวโรจน์ท่ามกลางความมืดสลัว มุมปากยกขึ้นจนเห็นเขี้ยวดุจสัตว์ร้ายแยกเขี้ยว ผมงคหนาสีขาวโพลนไหลบ่าเงินกับหมวดที่คางยาวถึงอกดูคล้ายแผงคอสิงโต

“ไม่ต้องตื่นเต้นนักนะครับ เพราะความดันโลหิตสูงส่งผลให้หัวใจทำงานหนัก”

โคสึชิมะคึกคัก ดูไม่เหมือนคนอายุเจ็ดสิบปี ยูมะจึงออกโรงปราม เมื่อห้าปีก่อนโคสึชิมะเกิดภาวะกล้ามเนื้อหัวใจตายและรับการผ่าตัดทำทางเบี่ยงหลอดเลือดหัวใจ หน้าที่ของ ยูมะ ในฐานะแพทย์ประจำตัวคือตรวจร่างกายโคสึชิมะเป็นระยะ ปรับยาลดความดันและยาต้านการแข็งตัวของเลือดเพื่อไม่ให้เกิดภาวะกล้ามเนื้อหัวใจตายซ้ำ

“คงทำไม่ได้หรอก เพราะฉันเฝ้ารองานคืนนี้มานานแล้ว”

โคสึชิมะเอื้อมหยิบกล่องช็อกโกแลตบนโต๊ะ หยิบช็อกโกแลตทาร์ฟเฟิลเม็ดหนึ่งใส่ปาก ในจานเขี่ยแก้วมีก้นหูหรีจำนวนหนึ่ง

“ผมบอกหลายครั้งแล้วว่าให้พยายามงดของหวานกับของมันแล้วคุณยังสูบบุหรี่ด้วยหรือครับ”

“อย่าเข้มงวดนักเลย มันเป็นวันพิเศษนะ”

โคสึชิมะเสียดช็อกโกแลตติดปลายนิ้ว ยูมะกลอกตาสังเกตุ

บนโต๊ะ กุญแจสลักคำว่า ‘หนึ่ง’ ใส่ออยู่ในกล่องกระจกใบเล็ก สลักลายวิจิตร เวลาอยู่ในห้องโคลีชิมะจะใส่กุญแจไว้ในกล่องใบนั้นเสมอ

เป็นไปตามคาด ยุมะแน่ใจแล้วว่าตนผ่านด่านแรกของแผนการ จึงเปิดปากพูด

“ว่าแต่แขกหรือมีเอกลักษณ์ดีนะครับ ตั้งแต่ตำรวจสืบสวน นักเขียนอาชญาวิทยาร่างทรง ไปจนถึงยอดนักสืบ”

“จริง ๆ แล้วฉันอยากเชิญหมออีกคนหนึ่ง”

“หมอเหรอ นอกจากผมเหรอครับ”

“แพทย์หญิงคนหนึ่งไซคีดีพิศวงได้อย่างต่อเนื่อง เธอทำงานอยู่ที่โรงพยาบาลในโตเกียว น่าจะเป็นโรงพยาบาลศูนย์การแพทย์แห่งอิโก แต่เธอปฏิเสธเพราะว่าติดคดี น่าเสียดายจริง ๆ”

โคลีชิมะสายหน้าอย่างเจ็บใจ

“ยอดนักสืบมาร่วมงานด้วยคนหนึ่งก็ยิ่งดีนะครับ แต่ถ้าผู้หญิงคนนั้นมาร่วมงาน ผมก็ไม่จำเป็นสำหรับงานเลี้ยงครั้งนี้”

“พูดอะไรอย่างนั้น คุณหมออิชิโจ คุณมีหน้าที่สำคัญนะ”

“จริงด้วยครับ ผมไม่คิดจะสละงานดูแลสุขภาพคุณให้หมอคนอื่นหรอก”

“ขอบคุณคุณหมอนะ หมอที่ยอมมาตรวจคนไข้ถึงกลางเขาแบบนี้บ่อย ๆ ใช่ว่าหาได้ง่าย ๆ”

“ผมต่างหากที่ต้องขอบคุณ คุณจ่ายค่าตอบแทนก้อนโต ทั้งที่ผมแค่มาตรวจสัปดาห์ละสองสามครั้ง ลำบากใจเหมือนกันที่มาทำงานเต็มเวลาให้ไม่ได้”

“คุณหมอต้องดูแลคนในครอบครัวสินะ”

“...ใช่ครับ”

ภาพเด็กหญิงนั่งรถเข็นผุดขึ้นในสมอง ผืนขยับกล้ำมเนื้อ
ใบหน้าแสรังยิ้ม

“อ้อ คุณโคลีชิมะ เรื่องสำคัญที่จะประกาศคืนนี้เป็นเรื่อง
อะไรครับ”

“บอกตรงนี้ไม่ได้หรอก อุตส่าห์เตรียมตัวมาถึงขั้นนี้แล้ว”

“นั่นสิครับ” ยูมะเกาหัว อีกฝ่ายไม่น่าจะบอกอยู่แล้ว แต่
ชวนคุยเล่นไปเรื่อย ๆ เพื่อไม่ให้โคลีชิมะระแวง และมอบ ‘สิ่งนั้น’
ให้เขาอย่างแนบเนียน

“แต่ว่า...” โคลีชิมะเลียริมฝีปาก ดูคล้ายงูแลบลิ้นแผล็บ ๆ

“คุณหมอมือจิตใจดูแลจนมาตลอด จะบอกคร่าว ๆ ให้ก็ได้”

“คร่าว ๆ... เหนือครับ” ยูมะย่อนถาม

โคลีชิมะชะงักงาไปสัก พูดยเสียงค่อย “ฉันได้นิยายเรื่องยาว
ที่ยังไม่ได้เผยแพร่”

“หมายความว่า คุณเจอผลงานของนักเขียนดังผู้ล่วงลับ
เหนือครับ”

ยูมะถามเสียงดัง การเจอต้นฉบับของนักเขียนผู้ล่วงลับ
ที่ยังไม่ได้เผยแพร่ด้วยเหตุผลบางอย่างเกิดขึ้นบ่อยครั้ง ถ้า
นักเขียนคนนั้นมีชื่อเสียง ต้นฉบับก็ยิ่งประเมินค่าไม่ได้

“นิยายที่คุณโคลีชิมะได้มาเป็นอาชญากรรมนิยายสินะ เป็น
ผลงานของใครครับ นักเขียนญี่ปุ่นหรือเปล่า หรือว่าเป็นของ
นักเขียนต่างชาติ” ยูมะถามรัว ความมอยากรู้อยากเห็นในฐานะ
ผู้คลั่งไคล้อาชญากรรมนิยายลูกไซน

“เอาไว้อ่านแล้วกัน ตอบได้แค่ว่าเป็นผลงานของคนดังมาก
สร้างสรรค์ผลงานที่ใคร ๆ ก็รู้จัก”

ผลงานที่ยังไม่ได้เผยแพร่ตกอยู่ในมือคนอื่น แสดงว่า

ผู้เขียนตายแล้วแน่นอน ถ้างั้นเป็นใครกันล่ะ

เอโดงาวะ รัมโป, โยโคมิโซะ เซชิ, อายุกาะ เท็ตสึยะ, มัตสึโมโตะ เซโซ, จอห์น ดิกสัน คาร์, เอลเลอร์ ควิน...ชื่อ นักเขียนดังต่างๆ วิ่งวนในหัว

“ถ้าประกาศเรื่องนั้นแก่สาธารณชน ประวัติศาสตร์อาชญา-
นิยายจะถูกขุดรากถอนโคนและเป็นข่าวระดับโลกแน่นอน”

ประวัติศาสตร์อาชญาวิทยาก็ถูกขุดรากถอนโคน หรือว่า
ผลงานของนักเขียนอาชญาวิทยาล่วงลับในตำนาน อย่าง
โคแนน ดอยล์, อากาธา คริสตี้, เอ็ดการ์ อัลลัน โป ฯลฯ

“ลำบากมาก...ลำบากจริงๆ...” โคลี่ชิมะกวาดตามองเพดาน

“หลังประกาศผลงานเรื่องนั้นอย่างยิ่งใหญ่ต่อหน้าสาธารณชน
ในคืนนี้ก็จะตีพิมพ์ ฉันถึงได้เชิญคุณซาเกียว บรรณาธิการ
นิตยสารเรื่องลึกลับมาร่วมงาน”

“อ้อ ผมเห็นด้วยครับ งานเขียนจะมีคุณค่าก็ต่อเมื่อมีผู้อ่าน
มากมาย คุณแค่อายากจะเล่นสนุกก่อนหน้านั้นใช่ไหมครับ”

โคลี่ชิมะผุดยิ้มไร้เดียงสาเหมือนเด็กชาย

“ผลงานเรื่องนั้นเป็นอาชญาวิทยานัวร์กษนิยาม เบาะแส
เปิดเผยความจริงทั้งหมดอยู่ในเรื่อง แค่อ่านตามหลักตรรกะ
ก็ระบุคนร้ายตัวจริงได้”

“เป็นงานเขียนประเภทมี ‘สาส์นทำรบนักอ่าน’ ใช่ไหมครับ”

“ใช่ งานเลี้ยงครั้งนี้จะเปิดเผยปมปัญหาและให้แขกหรือ
แก้ปมนั้น”

“อ้อ นักเขียนอาชญาวิทยาดำรงจীবสาน ร่างทรง และ
ยอดนักสืบ เป็นสมาชิกที่เหมาะสมแก่การไขปริศนาที่สุดเลยนะครับ
แล้วมีรางวัลอะไรให้คนทายถูกครับ”

“ตายถูกเธอ” โคลีชิมะหลุดหัวเราะ “ไม่มีใครตายถูก
หรือก ฉันอ่านหลายรอบแล้ว ทริกในผลงานเรื่องนั้นเป็นศิลปะ
จริง ๆ ไม่มีใครตายความจริงถูกสักคน”

“ในเมื่อเป็นอาชญากรรมชั้นยอดที่ไม่มีใครไขคดีได้ แล้ว
ทำให้แขกเหรื่อตายทำไมครับ”

“เพื่อการโฆษณาไงล่ะ อาชญากรรมเยี่ยมยอดที่แม้แต่
คนเหล่านั้นก็ยังตายไม่ถูก ถ้าออกข่าวไปแบบนี้ คนทั่วญี่ปุ่น
อើ คนทั่วโลกต้องจับตามอง ชื่อเสียงฉันจะซจรขยายในฐานะ
ผู้เผยแพร่ผลงานเรื่องนี้”

“ไม่ต้องทำแบบนี้ คุณโคลีชิมะก็มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักไป
ทั่วโลกแล้วนี่ครับ ในฐานะผู้คิดค้นโทรเดนต” ยูมะพูด
รอยยิ้มพลันเลือนหายไปจากใบหน้าโคลีชิมะดูจ๋าลง

“โทรเดนต...เธอ” โคลีชิมะพึมพำ ลูบวัตถุที่วางอยู่บนโต๊ะ
มันคือกระจกทรงกรวยสูงราวสี่สิบเซนติเมตร หลอดไฟที่ฝัง
อยู่ตรงยอดส่องแสงนวลให้แบบจำลองดีเอ็นเอเคลื่อนไหวอยู่ใน
น้ำมัน

โทรเดนตคือผลิตภัณฑ์สุดล้ำซึ่งเปลี่ยนแปลงประวัติศาสตร์
ของพันธุกรรมบำบัด คิดค้นโดยโคลีชิมะ

เมื่อก่อนโคลีชิมะทำวิจัยในมหาวิทยาลัยเกี่ยวกับเทคโนโลยี
ที่เรียกว่าระบบนำส่งยา เป็นการปลดปล่อยยาในระยะเวลา
ปริมาณ และตำแหน่งที่เหมาะสม โดยได้รับความร่วมมือจาก
บริษัทผลิตยา และเมื่อสิบปีที่แล้วเขาคิดค้นโทรเดนต เป็น
ระบบนำส่งยาใหม่ซึ่งใช้นาโนเทคโนโลยี

โทรเดนตจะรวมตัวกับตัวรับเซลล์ต่าง ๆ และส่งดีเอ็นเอ
เข้าไปถึงนิวเคลียสได้ด้วยการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างโมเลกุล

ส่วนปลายของอนุภาคนาโนรูปกรวยอย่างละเอียด เหมือนเวลา
เปลี่ยนใบหอก ส่งผลให้พันธุกรรมบำบัดเจริญก้าวหน้าแบบ
ก้าวกระโดด และเปลี่ยนแปลงการบำบัดโรครักษาไม่หายอย่าง
มะเร็งและอื่นๆ อีกมากมายตั้งแต่รากฐาน

โคลีชิมะพลันได้รับการเสนอชื่อผู้เข้าชิงรางวัลโนเบล และ
ได้รับคำลืมหิก็่อนโตปีละหลายพันล้าน เขาสร้างศฤหาสน์กระจก
และสะสมอาชญาญิยายล้ำค่าจากทั่วโลกได้เนื่องจากทรัพย์สิน
เงินทองที่ไทรเดนต์สร้างขึ้น

“ฉันได้ชื่อเสียงและทรัพย์สินเงินทองเพราะไทรเดนต์ แต่
ก็ยั้งรู้สึกไม่เต็มเต็ม พยายามทำวิจัยอย่างเอาเป็นเอาตายเพื่อ
ชื่อเสียงยิ่งขึ้น แต่มีกำแพงหนาทขวางกั้นฉันไว้”

“กำแพงหรือครับ”

“จริยธรรมไงล่ะ กำแพงจริยธรรมในยุคปัจจุบัน คุณหมอ
อิชิโง ใครเป็นผู้พัฒนาการแพทย์มากที่สุดในโลก”

“พัฒนาการแพทย์หรือ...อเล็กซานเดอร์ เฟลมมิง ผู้ค้นพบ
ยาปฏิชีวนะมั้งครับ”

“ไม่ใช่ นาซีต่างหาก”

ยูมะทำหน้าที่เครียด

“อย่าทำหน้าที่แบบนั้นสิ คนเป็นหมอย่อมรู้ว่านาซีหุ่เมเพื่อ
การพัฒนาการแพทย์มากแค่ไหน พวกเขาไม่ยึดติดจริยธรรม
ต่อให้เป็นกรวิจัยไร้มนุษยธรรมสักแค่ไหนก็ตาม ถ้ามีความ
จำเป็นก็ลงมือทำโดยไม่ลังเล นาซีจึงพัฒนาการแพทย์ได้ในเวลา
รวดเร็วที่สุด”

โคลีชิมะถอนหายใจเฮือกใหญ่ ลูบแบบจำลอง

“ฉันผิดหวังกับวิทยาศาสตร์ที่ยึดติดจริยธรรมและใส่ตรวน

ตัวเอง เอ้อ ฉันคงไม่ใฝ่ฝันถึงวิทยาศาสตร์ตั้งแต่แรกแล้ว
คุณหมอรู้มั๊ยว่าฉันสร้างคฤหาสน์กระจกทำไม”

โคลีชิมะลุกขึ้น เดินไปหาแบบจำลองคฤหาสน์กระจกซึ่ง
ตั้งอยู่ข้างโต๊ะ

ตรงยอดอาคารมีห้องชมวิวยูโรปโตมกระจกทรงกรวยซึ่งใช้เป็น
ห้องจัดแสดงโคลีชิมะคอลเล็กชันด้วย ถัดลงมาเป็น ‘ห้องหนึ่ง’
ประดับหน้าต่างกระจกล้วนซึ่งพวกยูมะอยู่ตอนนี้ ถัดลงมาอีก
เป็นหน้าต่างห้อง ‘สอง’ ถึงห้อง ‘สิบ’ ขดเป็นวงเหมือนกันหอย

ผนังด้านนอกยกเว้นหน้าต่างประดับกระจกเรียบสีไวน์
มีเพียงชั้นหนึ่งที่ผนังส่วนห้องจัดเลี้ยงกับห้องนั่งนอนการเป็น
หน้าต่างกระจกล้วน ส่วนฐานเป็นพื้นดินสีขาวโพลนปกคลุม
ด้วยหิมะ แวดล้อมด้วยป่ากว้าง

“แบบจำลองประณีตมากเลยใช่มั๊ย ช่างยึดแก้วบนกระดาด
แพตเทิร์นอย่างวิจิตรบรรจง”

โคลีชิมะหยิบแบบจำลองไทรเดนตัมโนโต๊ะมาวางบนทุ่งหิมะ
แบบจำลองของคฤหาสน์กระจกกับไทรเดนตัมมีรูปทรงและสีล้น
เหมือนกัน ดูคล้ายพ่อลูกยืนข้างกัน

“คุณสร้างคฤหาสน์จำลองไทรเดนตัมเพื่อให้คนรุ่นหลังได้รู้
คุณงามความดีของมันใช่มั๊ยครับ”

ใคร ๆ ก็คงคิดว่าความตระหง่านบิดเบี้ยวสร้างคฤหาสน์
ไร้รสนิยมขึ้นมา

“ก็ไม่ผิดนะ เพราะฉันสร้างคฤหาสน์กระจกหลังนี้เพื่อจำลอง
ไทรเดนตัมอย่างสมบูรณ์แบบ แล้วคุณหมอรู้อั้ว่าพ่อฉันทำงาน
อะไร”

“เป็นช่างกระจกใช่มั๊ยครับ” ยูมะนึกถึงเรื่องที่ยกฝ่ายเคย

เล่าให้ฟังขณะรับการตรวจ

“ใช่ เป็นช่างกระจก ฝีมือไม่ค่อยดีเลยจนกรอบ พ่อบังคับให้ฉันตั้งใจเรียน ที่พ่อจนเพราะไม่มีความรู้ พ่อสอนฉันว่าแกต้องเรียนจนกระทั่งเลือกจะได้มีเงินใช้ เวลาพ่อเห็นฉันชี้แจงเอาแต่เล่น ฉันจะโดนต่อยจนหน้าเขียวเลยละ” โคลี่ชิมะหัวเราะเสียงแห้ง ยู่มะพยักหน้างๆ ไม่รู้จะตอบว่าอะไรดี

“ฉันสร้างเนื้อสร้างตัวได้จากการเรียนตามที่พ่อสั่ง มีเงินทองมากมายจนใช้ไม่หมด ฉันทุ่มเงินสร้างคฤหาสน์กระจกเพื่อชี้ให้เห็นว่าแม้แต่ลูกชายช่างกระจกก็ถีบตัวเองให้สูงได้ขนาดนี้ เมื่อก่อนฉันคิดแบบนั้น แต่จริงๆ แล้วมันไม่ใช่”

“ไม่ใช่ยังไงครับ”

“ฉันชอบอาชญาวิทยามาแต่ไหนแต่ไร โดยเฉพาะผลงานของเอโดงาวะ รัมโป แต่สมัยฉันเป็นเด็ก นิยายของรัมโปถูกมองว่าเป็นของชั้นต่ำ แค่อ่านก็โดนมองด้วยสายตาเย็นชา”

“ผมเคยได้ยินเรื่องนั้นครับ”

“พ่อฉันก็ไม่ยอมให้อ่านรัมโป ถ้าพ่อจับได้จะโดนจับมัดกับต้นไม้ทั้งคืน แต่ฉันไม่เลิกอ่าน คอยติดตามตัวละครอาเคจิ โคโกะโร, เซอร์ล็อก โฮล์มส์, แอร์กูล บัวโร โลกของอาชญาวิทยาก็เป็นที่เดียวซึ่งพาฉันหนีจากโลกความเป็นจริงได้ ฉันหลงใหลเกมลับสมองมีระดับที่เรียกว่าอาชญาวิทยานุกรักษานิยมเป็นพิเศษ”

น้ำเสียงโคลี่ชิมะเบี่ยงความมุ่งมั่น

“นับตั้งแต่เป็นนักวิจัย เวลาทุกซีใจฉันชอบอ่านนิยาย แต่ในยุคทองของอาชญาวิทยานวนะหอนสังคมของมัตสึโมโตะ เซโซ อาชญาวิทยานุกรักษานิยมของญี่ปุ่นกลับขาดพลัง แต่ช่วงปลายทศวรรษแปดสิบ ชิมาตะ โซจิ เป็นผู้เติมพินเข้ากองไฟ